

Рисунка: "Децата – вестители на мира", Дора Агали, 12 г., Бостън

Обичам България

Аз съм родена в Лондон. Но обичам България! Винаги отивам там с удоволствие. Не само защото това е родината на мама и тати, а защото ми е хубаво. Заради красотата и - чисти реки, бистри извори, страхотни гори и цветя. Харесват ми високите планини и зелените полянки. Там можеш да ходиш на къмпинг, на лагер... Почиваш си - четеш си книжки, играеш сред природата...

Обичам да си ходя в България заради хубавото време. Страхотно е когато има слънце! Морето е топло, небето е светло. В такова време съм по цял ден навън с приятели. А приятелите, моите български приятели... страхотни са! Умни деца, учат усилено, държат се много добре.

Когато се прибера в България, баба, дядо и вуйчо ми готвят много вкусно! Обожавам сутрешните милинки с пудра захар! Заедно с тихото море и сладоледите - това са нещата, които ми липсват много...

Елизабет Емил Донева, 2 кл., Лондон

Сезони

Пролетта е тъй красива,
като лъскав диамант,
разцъфтяват цветовете диви –
като пъстроцветната дъга.

Лятото - така омайно,
ме изпълва с красотата.
Аз играя до насита
и не искам да се прибера.

Есента когато дойде,
цветовете са навред,
жълто и червено,
гледам ги - безчет.

Зима бяла и студена,
ний играем си в снега,
снежни ангели и бой с топки,
аз съм винаги навън.

Диян Милев, 11 г., Никозия

Щастие в буркан

Искам да хвана
слънцето, вятъра и морето,
да ги затворя в буркан,
да ги скрия
зад голямото старо дърво.

Потърси го, намери го.

И всеки път, когато го отвориш,
Искам да мислиш за мен.

Дора Агали, 12 г., Бостън

Пътешествие в Париж

Имало едно време една луна с две звезди приятелки. Те решили да направят пътешествие в Париж. В една пролетна нощ слезли на Земята и кацнали на „Плас Конкорд“ в Париж. На едно дърво видели пухкаво коте. То слязло и се представило:

- Казвам се Густав.

Луната го попитала:

- Искаш ли да се разходиш с нас?

А то казало, че с удоволствие ще ги разходи. Те отишли в музея Лувър и видели Мона Лиза и други картини. След това се качили на Айфеловата кула. Густав им показал много красиви места в Париж. Всички се забавлявали чудесно. Когато започнало да става светло, луната и двете звезди се качили обратно на небето.

Александра Ценова, 2 кл., Виена

Музикалното бамбуково цвете

Един ден, когато Лили се разхождала в гората, видяла едно бамбуково цвете. Тя го откъснала и го взела в дома си, посадила го в саксия и го оставила на прозореца в стаята си.

На сутринта Лили чула прекрасна музика. Тя видяла как цветето пее и танцува. Момичето веднага познало песента и запяло с бамбука. Когато спрели, Лили попитала растението как така то пее и говори, а то й разказало, че било омагьосано от музата на Музиката. Бамбуковото цвете всъщност било момиче, ученичка на трите богини на Музиката. Един ден една от трите богини казала, че тя трябва да е единствената муза, но другите две не мислили така, затова скрили музикалния дворец и дали ключа на ученичката си. Третата богиня се ядосала, затворила останалите две в една пещера и превърнала ученичката в бамбуково цвете.

Лили решила да помогне на омагьосаната Енди. Попитала я как да я освободи от магията, а Енди отговорила, че може би ако Лили посвири на инструментите на богините, всичко ще се промени.

И така, те тръгнали към двореца. Но не щеш ли, се появила лошата богиня Лидия. Тя се опитала да омагьоса и Лили, но момичето било намерило красиво герданче, което очевидно отблъсквало магиите. Лидия се ядосала, хванала в плен Лили и казала на Енди, че ще пусне приятелката ѝ, само ако я заведат до двореца.

Музикалното цвете Енди нямало избор. Обаче имало план. Завело Лидия, но не при истинския дворец и ѝ казало, че само богините на Музиката могат да го отключат. И докато Лидия се опитвала да отвори вратата, Енди помогнала на Лили да се освободи. Момичетата изненадали Лидия и я бутнали в басейна. След това изтичали до истинския дворец, взели инструментите на богините, Лили посвирила и магията над Енди била развалена. Лидия била изпратена далеч в Космоса, а другите две богини – изведени от пещерата.

Евгения Ангелова, 4 кл., Виена

Нови приятели в зоологическата градина

Веднъж кучето Митко отиде на зоологическата градина на разходка. Искаше да погледа различни, интересни животни. Стигна до клетката на две бели мечки. Беше много горещ ден и слънцето грееше жестоко над бедните мечки наречени Иван и Ваня. Те се чувствуваха болни и изтощени. Искаха да се върнат в родното си място Антарктида. Дожаля му на Митко за тях и реши да им помогне. Той видя на близо един човек да продава сладолед. Казваше се Атанас.

- Един ягодов и един ванилов сладолед, моля.- поиска Митко, подавайки си парите.

Той даде ягодовия сладолед на Иван, а ваниловия на Ваня. Така те много се разхладиха.

За благодарност на следващия ден, белите мечки изпратиха колет на Митко. Той го получи и тъкмо взе да го отваря, когато за негова изненада, през вратата влязоха Иван и Ваня! Всички се зарадваха когато се видяха. Пазачът на зоологическата градина, Алекс, ги пусна на свобода за едно пълно денонощие, но искаше да се върнат утре.

Когато Митко отвори колетата, видя вътре три чисто бели кокали завързани красиво с панделки. Започна да хруска едното кокалче с удоволствие. Предложи другите две на Иван и Ваня но те му отвърнаха само:

- Не! Те са твои! А и без това ние не ядем кокали като вас кучетата.

После Митко попита:

- Защо си направихте толкова труд да ги намерите само за мен?

- Не помниш ли как ни спаси живота? Сега тези са за теб. Идвай често при нас. Доставя ни удоволствие. - каза Ваня.

"Вече си имам истински приятели от зоологическата градина. Леле, какво добро дело направих!" помисли си Митко.

Росица Михалева, 10 г., Бостън. Рисунка: Михаела Клайнеке, 1 кл., Виена

Училище

Влизам в час,
учителката крещи с пълен глас,
учениците се замерват с моливи,
някои от тях са дори сънливи.

Рано сутринта
е пълен с живот класът,
засмяни деца и отчаяни учители,
децата са на смешки творители.

Всеки чака за звънеца –
О, какъв хубав звук!
Но учителят-мъдрецът казва:
„На къде сте тръгнали, стойте тук!”
А учениците напук
правят учителя още по-луд.

Адриан Петков, 6 кл., Мюнхен

Рисунка: Елза Каниар, 11 г., Лион

Селото

Понякога ми се иска да хвана шапка, както се казва, да избягам от шумния град и да се кача на някоя планина. Там светът е друг. Планината е останала почти непокътната от нашата крайно европеизирана действителност на 21 век. Тя носи духа на нашите предци, крие под корените на дърветата позабравения вик „ура”, дава усещането за покой и величествена сила, застинала по вечно снежните върхове. И там, някъде между релефите на планината, се гушат малки селца с по пет-шест къщи, останали като че ли от по-миналия век, когато между тях са се вили дълги хора. Десетки гайди и кавали са огласяли хълмовете навред, понасяйки божествената си песен към небесата. Тази песен е попила във вековните стени на порутените къщи. И досега, като погледнеш към малките села – те пеят ли, пеят.

Селото, останало от край време символ на трудолюбие и сигурност, на родови ценности и изконни традиции, на всичко наше, народно. Селото ни носи спокойствие, мирише на зеленина и китни цветя и оставя спомена за птича песен и дявови приказки. Обичам да се потапям в тази най-българска атмосфера.

Има едно място, където ходя всяка година с приятели – водопадът Скакавица. Мястото е специално. като стъпиш там, знаеш, че по-велико нещо от майката природа няма. и нито пари, нито слава, нито световни богатства и научни постижения, нищо не е достойно пред величествения водопад и зелените красоти покрай него. Там се чувстваш колкото малък и незначителен, толкова и голям и важен, защото знаеш, че ставаш част от нещо велико и истинско. Там всяка сутрин баба Севда минава със стадото кози. Тя живее в близкото малко родопско селце, в една от петте останали къщи. както характерът, така и сърцето на баба Севда са запазили чистотата и простотата на миналите времена. Любовта ѝ към козите, селото и водопада е безгранична. Някакси в нейната компания преоткривам смисъла на съществуването си, променям нагласата си към света, потапям се в корените си на българския си род и се влюбвам в неговата красота. Влюбвам се в планината и селото, и в тази българска баба. И вече ми е тихо.

Посвещавам този текст на баба Севда – една истинска българка, селска българка.

Даяна Атанасова, 10 кл., Лондон

Ние сме един клас

Дори и да се караме,
бързо се сдобряваме.
Питаш се защо ли?
Защото ние сме един клас.

И ако на някого му трябва помощ,
Веднага идва всеки да те пита:
Искаш ли да ти помогна?
Ние сме едно цяло,
приятел, другар.
Това сме ние –
Само добрина
И без злинина.

Румена Топова, 2 кл., Виена

Приказки мои

Най-много на света обичам
приказките български да сричам,
да слушам как чете ги мама
и ги разказва с обич най-голяма.

Герой любим за мене той е
хитрецьт Петър знаем кой е.
За Хитър Петър приказките
предпочитам
и бързичко ги аз прочитам.

И по света голям са те известни
със своите герои интересни.
Те извор са на доброта и мъдрост
в моя свят изпълнен с хубост.

Едуард Салмон, 13 г., Париж

Българските народни приказки – извор на мъдрост и доброта в моя свят

Още от малка обикнах българските народни приказки, с които мама ме приспиваше вечер. Разказваше ми по една всяка нощ, защото аз не можех да чета. Затварях си очите и си представях, че всички герои живеят в една голяма къща, сред гъста гора. В двора на къщата расте дърво, което ражда ябълки и което тримата братя пазят от ламята. Тази ламя, щъркелът и мечката живеят в гората и всички смели момци се борят с нея и със злото, което тя олицетворява.

В гората още живее мечката, на която селянинът казал лошите думи, Кума Лиса, Косе Босе, Щъркелът и Ежко Бежко, които се надлъгват, но винаги печели по-добрият. Там е и Неволята, която ни учи сами да си помагаме. Сред гъстите гори и високи хълмове крачи смелият Крали Марко и помага на бедните. В голямата къща живеят глупавите жени, които оплакват Нероден Петко, момичето, което и то иска сливи за смет, Педя човек – лакът брада, Златното момиче, смелият принц, бедното момче, което търси вятъра, лошият ханджия и много други.

Всички тези герои заживяваха пред мен със своите истории, борби, нещастия и поуки. Всяка една приказка, независимо дали е българска или друга, носи в себе си богатство, предназначено за хората. Независимо дали ще те размее или уплаши, тя винаги те кара да се пренасяш в един друг свят на вълшебства.

И днес чета приказките, защото историите в тях са интересни и защото има поука. Тази поука ми е нужна, за да ми покаже как трябва да живея, как да се отнасям към другите. И някак си този вълшебен свят, описан в приказките, става моят свят, в който живея всеки ден. Мама казва: „Това е народната мъдрост, пренесена през вековете.” Разбирам, че не трябва да хитрувам, а да се изправям пред проблема честно и открито. Трябва да работя, за да постигам. Да помагам на другите. Да не се присмивам на изпадналите в беда, да се боря срещу мързела, глупостта, подлостта, несправедливостта. Така ще успея. И добрият край в приказката ще е и мой добър край. Ще заживея в приказката, която сама ще си създам.

И най-хубаво от всичко ще бъде, ако в този свят в крайна сметка също победи доброто и красивото.

Ваяна Иванова Скабрин, 13 г., Лондон. Рисунка: Спасена Илиева, 6 кл., Лондон

Молитва за мир

Ако можех да разкажа живота,
щях да го направя само с една дума.

Ако можех да обясня любовта,
щях да я поместя в едно слово.

Ако можех да спася света,
щях да го извися в размаха на две крила.

Не мога. Но се опитвам.

Изпращам своята молитва за мир
при моето начало, в България.

И нека оттам тя да тръгне по света.

В името на доброто.

Пламена Красиминова Момчева, 17 г., Лондон